

Управління економічною безпекою банку, його фінансовими ресурсами, грошовими потоками є одним з ключових елементів усієї системи сучасного управління, що має особливе, пріоритетне значення для сьогоденних умов банківської діяльності. Для цього необхідно, щоб менеджери різних рівнів мали знання з теорії економічної безпеки, її структури, об'єктів безпеки, основні небезпеки і загрози, кількісні і якісні показники оцінки рівня економічної безпеки, методи аналізу чинників і, що особливо важливо, основні напрями забезпечення безпеки, а також уміли втілювати на практиці теоретичні положення [3, с. 99].

Лише такий механізм управління системою економічної безпеки банків здатен забезпечити зростання вартості банківського капіталу, ефективності діяльності та безпеки за всіма ключовими функціональними складовими.

Список використаних джерел:

1. Прокопенко Н. С., Вихлюк М. І. Складові безпеки банківської діяльності. Науковий вісник НЛТУ України, 2014. – Вип. 24.1. – С. 302–308.
2. Дудченко Н. В. Принципові основи оцінювання системи економічної безпеки банківських установ з урахуванням впливу державного регулювання. Вісник Черкаського університету. Серія «Економічні науки», 2015. – № 12 (345). – С. 13–19.
3. Примостка О. О. Аналіз ефективності діяльності комерційних банків. Фінанси України, 2003. – № 4. – С. 97–102.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ БАНКУ

Родченко С. С., ст. викладач, Кандахаров Собір, магістр, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова

Банківські установи працюють в умовах невизначеності та постійного ризику через політичну нестабільність країни, напруженість соціально-економічної ситуації, недосконалість законодавчої бази, криміногенність, корупцію тощо. Для подолання такої ситуації та підвищення ефективності діяльності банків доцільно розробляти та активно застосовувати стратегії забезпечення їх фінансової безпеки.

Стратегія забезпечення фінансової безпеки банків – це комплекс заходів з досягнення максимально можливої платоспроможності та стійкості комерційного банку, ліквідності його балансу, ефективної структури капіталу й найбільш прибуткових напрямів його вкладень, що досягається шляхом чіткого стратегічного і тактичного планування, вжиття заходів з метою запобігання загрозам фінансового характеру. Метою стратегії є збільшення прибутковості, оборотності капіталу, розширення позицій на ринку банківських послуг [1, с. 45].

Стратегія як набір правил для прийняття рішень, якими організація керується у своїй діяльності розглядається у праці І. Асоффа [2]. Автор виокремлює чотири групи таких правил:

- правила, що використовуються при оцінці результатів діяльності фірми;
- правила, за якими складаються відносини фірми з її зовнішнім оточенням;
- правила, за якими встановлюються відносини та процедури всередині організації;

- правила, за якими фірма здійснює свою щоденну діяльність [2, с. 187].

Основною метою розробки стратегії забезпечення фінансової безпеки банків повинно бути збереження банківського капіталу, уникнення імовірних та зниження негативного впливу існуючих ризиків та загроз, зміцнення безпеки банку.

Стратегія забезпечення фінансової безпеки банку повинна включати серед іншого вивчення загроз внутрішніх та зовнішніх, які знижують стійкість банку; оцінку рівня безпеки; формування фінансової політики та механізму уникнення імовірних та зниження негативного впливу уже існуючих загроз та ризиків; координацію та управління системою забезпечення фінансової безпеки банку; контроль за реалізацією розроблених заходів щодо зміцнення фінансової безпеки банку.

Загалом існує п'ять можливих стратегій, які можуть бути використані для оптимізації рівня фінансових ризиків при побудові фінансової стратегії бізнесу:

- 1) відмова від видів діяльності, які містять визначене джерело фінансового ризику;

- 2) прийняття відповідальності за ризик фінансової стратегії з гарантією повної компенсації втрат за рахунок власних джерел; 3) продаж і перекладання відповідальності за фінансовий ризик на інших осіб (зокрема страхові організації);

- 4) скорочення або попередження можливих негативних наслідків від фінансового ризику за допомогою попереджувальних заходів; 5) орієнтація діяльності на фінансовий ризик, тобто використання усіх видів ресурсів в одній сфері діяльності з метою отримання прибутку при високому рівні ризику [3, с. 55].

У таких умовах організаційними заходами, що забезпечують реалізацію стратегії економічної безпеки бізнесу, є:

- 1) створення координаційного центру на чолі з керівником організації, оперативним органом якого є служба безпеки;

- 2) розроблення і затвердження наказом по підприємству нормативно-методичного забезпечення стратегії;

- 3) ресурсне забезпечення й цільове використання ресурсів [4, с. 149].

Процес формування та реалізації стратегії забезпечення фінансової безпеки банку має проходити визначені етапи:

1. Комплексна оцінка рівня фінансової безпеки банку на основі аналізу внутрішніх та зовнішніх чинників, а також сильних та слабких сторін забезпечення фінансової безпеки банку;

2. Формування стратегічних цілей розвитку банку та забезпечення його безпеки;

3. Оцінка альтернативних способів забезпечення фінансової безпеки банку;

4. Забезпечення реалізації стратегії забезпечення фінансової безпеки банку;

5. Здійснення контролю за реалізацією стратегії забезпечення фінансової безпеки банку.

Стратегія забезпечення фінансової безпеки банку повинна бути спрямована на забезпечення стійкості капіталу банку завдяки наявності високоліквідних активів, багатопрофільності діяльності банку, широкому спектру операцій і послуг, які надає банк; а також на забезпечення економічного зростання банку через досягнення платоспроможного попиту на послуги банку внаслідок розширення спектра послуг, удосконалення технологій банківського виробництва, привабливості взаємовідносин із клієнтами, розосередження попиту по регіонах; та досягнення стабільності роботи і гарантування повернення ресурсів банку за допомогою диверсифікації вкладення коштів, наявності елементів захисту, гнучкої політики управління активами і пасивами банку.

Список використаних джерел:

1. Вівчар О. І. Стратегія забезпечення банківської безпеки: проблеми та перспективи. Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки. 2013. Вип. 2. С. 44-47.
2. Ансофф И. Стратегическое планирование. Пер. с англ. Москва : Экономика, 1989. – 358 с.
3. Фоміченко, І. П., Баракова С. О. Формування системи управління економічної безпеки на підприємствах України. Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі : проблеми теорії та практики. 2013 № 3 (23). С. 57-66.
4. Вівчар О. Специфіка управління системою фінансово-економічної безпеки бізнесу в умовах турбулентності економічних процесів. Галицький економічний вісник. 2015. – № 2 (49). С. 144-150.

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПРИВАБЛИВОСТІ ЯК НЕОБХІДНИЙ ЕЛЕМЕНТ УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЮ БЕЗПЕКОЮ

Романчук А. Л., канд. екон. наук, доцент, Чернівецький торговельно-економічний інститут КНТЕУ, м. Чернівці

Інвестиційна привабливість – це сукупність інвестиційно-привабливих ознак об'єкта інвестування (країна, регіон, галузь, підприємство), заснованих на аналітичних і прогнозних даних, які відображають рівень ризику і доходності здійснюваних інвестицій. З такого визначення зрозуміло, що існує інвестиційна привабливість країни, регіону, галузі та конкретного господарюючого суб'єкту.

Інвестиційна привабливість країни є комплексним результатом взаємодії об'єктивних та суб'єктивних інвестиційно-привабливих характеристик регіонів та галузей національної економіки. Останні, в свою чергу, суттєво впливають та обумовлюють рівень привабливості для інвестора конкретного господарюючого суб'єкта певного регіону або ж певної галузі.

Оцінка інвестиційної привабливості повинна здійснюватися комплексно, шляхом співставлення аналітичних та прогнозних показників, що дозволить інвестору прийняти рішення стосовно доцільності вкладення капіталу (табл. 1).